

[Tinning]

Der står noget om, at vi skal stramme op i denne bekendtgørelse fra juni 1967. Ja men hvad ligger der i det? Der står jo faktisk allerede i denne bekendtgørelse – også til hr. Erhard Jakobsens orientering: »Eleverne skal efter bedste evne udføre det arbejde, lærerne pålægger dem som led i undervisningen. De skal i øvrigt følge de anvisninger, der gives dem, og i alle forhold vise god opførsel.« Det er muligt, at min fantasi er utilstrækkelig, men jeg har ret svært ved at se, hvordan man strammer det op, og vil da godt høre, hvad det er, man mere konkret forestiller sig at regeringen skulle gøre i retning af opstramninger. Man kunne skrive en hel masse om, at »de skulle i hvert fald«, og sådan noget, men det er formentlig ikke det, man tænker på.

Så siger man også noget om, at man i de obligatoriske fag må have lagt nogle minimumskrav. Jøsses, jeg kommer selv nede fra Roskilde universitetscenter, hvor vi tit kunne være enige om, at vi måtte have nogle præcise krav til undervisningen. Det var vi faktisk meget enige om dernede. Til gengæld kan man ikke diskutere overhovedet uden at få lidt at vide om, hvad det handler om. Jeg vil godt sige i denne forbindelse, at vi skal ikke have – deri er jeg helt enig med SFs ordfører – mere præcise krav, end vi allerede har gennem læseplanerne.

Chr. Christensen (KrF):

Som forespørgslen er formuleret, går forespørgslerne ud fra, at skoletræthed eksisterer som en kendsgerning, og at den endog har udviklet sig i de sidste år. Nu er skoletræthed meget vanskelig at definere, det har debatten også vist.

I Skole & Samfund's hæfte nr. 1 for i år skriver socialpædagog og skolenævnsm medlem Hanne Rasmussen således om skoletræthed: »Symptomerne på skoletræthed viser sig hos nogle elever allerede i 1. klasse, hos andre i 4.-5. klasse. Antallet af skoletrætte elever stiger opefter, kulminerer nok i 7. og 8. klasse. Det vil altså sige, at det også aldersmæssigt er meget vanskeligt at definere, hvor vi har skoletrætheden.«

Hun siger videre, at en stor del af skoletrætheden i 7. og 8. klasserne uden tvivl skyldes, at eleverne her er kede af det job, de har haft i 7-8 år, og hun føjer til, at elever kan

føle, at den undervisning, de har fået, er dem uvedkommende og ubrugelig i det arbejde, de regner med at skulle ud til. Det kan skyldes, at elever er modløse, opgivende på grund af udsigterne til arbejdsløshed, for hvad kan det hele nytte? Eller at elever, der på grund af forkerte krav lider nederlag, kan blive skoletrætte. Elever, som ikke får maksimale udfordringer i skolen, kan også blive skoletrætte. Eller det kan være elever, der kommer i klemme mellem skolens krav og hjemmets krav. Det kan være elever, for hvem det er svært at blive accepteret mellem kammeraterne, og det kan i det hele taget være elever, som har det svært i mange, mange andre forhold.

Set ud fra denne synsvinkel er skoletræthed noget særdeles alvorligt, og det må også behandles seriøst. Der er næppe tvivl om, at skoletræthed under denne mangfoldighed i nogen grad også kan sættes i forbindelse med den voksende disciplinkrise. Derfor mener jeg også, det er relevant af spørgerne at stille spørgsmålet om, hvad vi skal gøre ved det. Hvad er årsagerne til skoletræthed i det hele taget? Ja, jeg har her nævnt en hel del af dem. Når et barn er skoletræt, siger vi ofte: det er barnets skyld, det er lærerens skyld, det er skolens skyld, det er hjemmets skyld. Jeg tror ikke, det er så ligetil at udpege en ganske bestemt årsag. Vi må nok gøre os klart, at der ofte kan være tale om komplekse årsager, og at årsagskomplekset kan findes hos den enkelte elev, i den enkelte familie, i skolen som helhed og specielt i elevens klasse.

Løsningen af barnets skoletræthedsproblemer kræver derfor et omfattende og nært samarbejde mellem skolen og hjemmet. Skal vi virkelig modarbejde skoletræthed, må vi nok også se på skolens struktur og funktion i dag. Det er da muligt, at vi skal diskutere, om vi skal afskaffe tre kvarters lektionerne og i stedet for indføre modulordninger på 90, 100 eller 120 minutter. Det ville i alt fald give mere ro i undervisningen.

Det er da muligt, vi også skal overveje at gennemføre semesterundervisning i et eller flere fag, så vi kommer bort fra 1 times fag. Vi skal måske også tænke lidt mere på 2-lærersystemet. Vi skal måske også overveje en anden opdeling af eleverne i klasser eller i grupper, ikke som nu efter levealder, men efter udvikling, efter evner og efter interesser.